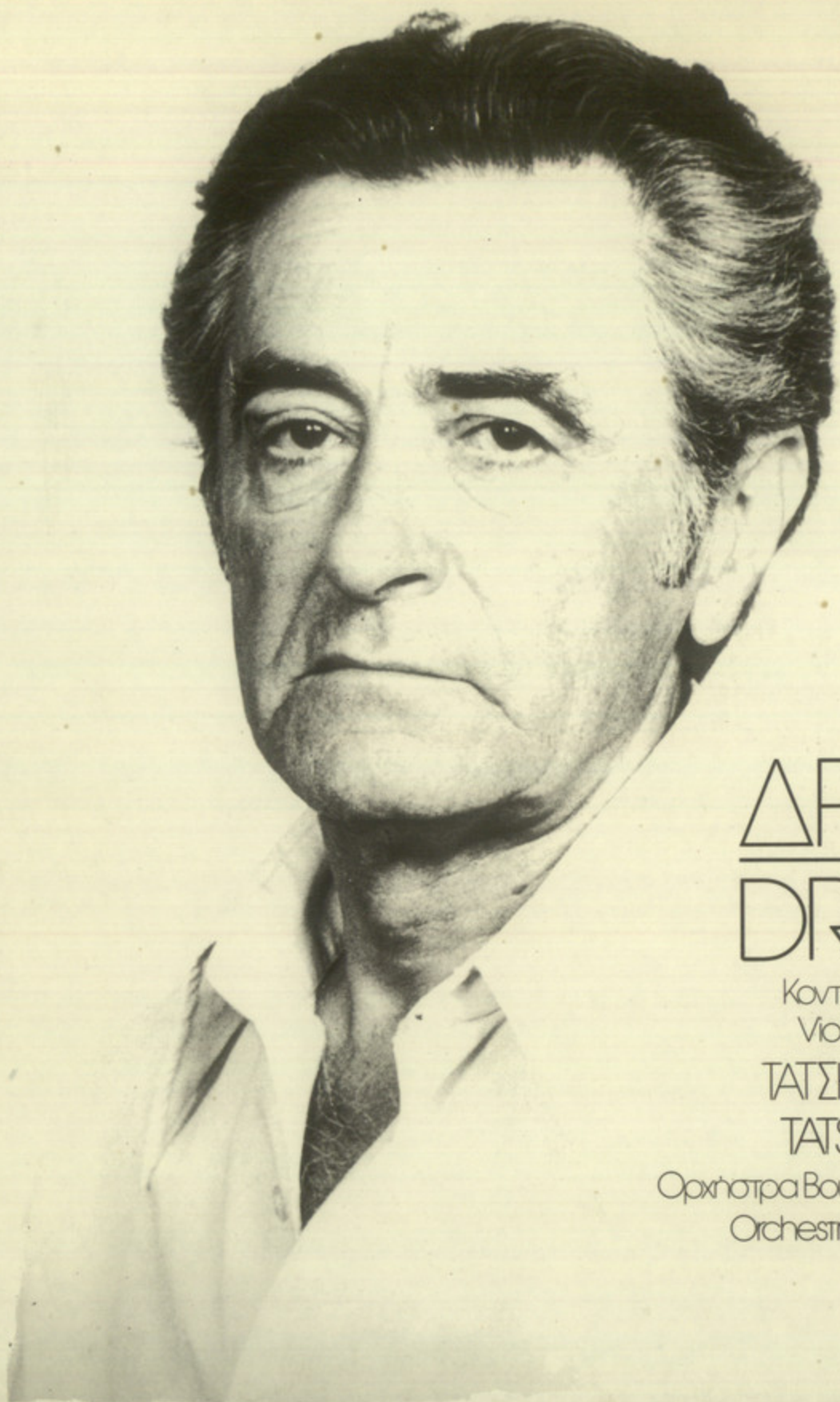

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

CONCERT
ATHENS

ΔΡΑΓΑΤΑΚΗΣ
DRAGATAKIS

Κοντσέρτο για Βιολί/Συμφωνία αρ.1
Violin Concerto/Symphony No.1

ΤΑΤΣΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ, Βιολί
TATSIS APOSTOLIDIS, violin

Ορχήστρα Βουλγαρικής Ραδιοτηλεόρασης/Γκολεμίνωφ
Orchestra of the Bulgarian RTV/Goleminov

Σημείωμα του σολίστα Τάτου Αποστολίδη όπως δημοσιεύτηκε στο πρόγραμμα της Κ.Ο.Α. της 13-2-77, κατά την Α' εκτέλεση του κονσέρτου.

Το «Ημερολόγιο» του Κονσέρτου:

Γυρίζοντας με βροχή ένοιωσα ξαφνικά πως δεν ήταν το ίδιο νερό με κείνο της Ήπειρος. Εδώ, σκέφτηκα, όλα περνούν - εκεί το νερό σ' αναγκάζει να φτιάξεις την Κιβωτό σου. Κι ύστερα σκέφτηκα πως και το τραγούδι έτσι είναι εκεί. Οι άνθρωποι δεν τ' αφήνουν στην τύχη. Όσο τους μάχεται ο καιρός τ' ανεβάζουν το τραγούδι στην πλάτη τους, το φορτώνουν τα στίπα τα περιβόλια τα γεννήματα τις κατάρες, ώσπου γίνεται Κιβωτός το τραγούδι - και τους ταξιδεύει.

5 Οκτώβρη 1969-ΑΘΗΝΑ. Ο Δραγατάκης μούφερε σήμερα το Κονσέρτο του. Η αφορμή που γράφτηκε ήμουν λίγο κι εγώ: παίζοντας κι ακούγοντας έργα του, είχα γνωρίσει τα Ηπειρώτικα μοτίβα του — πιο πολύ τα έμμονα συνοδευτικά σχήματα που θύμιζαν τον «ισο» στα μοιρολόγια. Του ζήτησα, Ηπειρώτης κι αυτός, να γράψει κάτι για βιολί από την Ήπειρο.

15 Δεκέμβρη 1976-ΑΘΗΝΑ. Ο Δραγατάκης έγραψε για την Ήπειρο. Ξαναδιαβάζοντας το Κονσέρτο, ανακαλύπτω πως πάει πιο πέρα απ' ό,τι περίμενα. Αρχίζοντας εκεί που τελειώνει το φολκλόρ, πραγματοποιεί μίαν Αφαίρεση σε όλα τα επίπεδα:

Τα μέρη είναι μόνο δύο: ΑΡΓΟ—ΓΡΗΓΟΡΟ, η πιο απλή κι αρχέγονη αντίφαση. Αργό = ελεύθερο, Γρήγορο = Ρυθμικό, μετρημένο.

Οι «καθαυτοί» μελωδικές γραμμές απουσιάζουν — και τούτο όχι σ' όνομα μιας Σχολής, ενός «ισμού», αλλά σα φυσική συνέπεια της λειτουργία μας' το έργο, των χωρίς καθαρό διάγραμμα Ηπειρώτικων σκοπών, που κυκλοφέρνουν, παλινδρομούν, συγκροούνται άφοβα με τον ίσο, χάνουν τον μπούσουλά τους με τ' ατελεύτητα στολίδια, λαρυγγισμούς κι αυτοσχεδιασμούς των εκτελεστών. Τό πρόσωπο της «μελωδίας» συσπάται σε αλληπάλληλες γκριμάτσες.

Η ορχήστρα χάνει το συνοδευτικό, διαλογικό ή ατμοσφαιρικό της ρόλο. Ακούγεται κυρίως με τα κρουστά της, ενώ το βιολί παίζει με συνεχείς Καντέντσες αυτοσχεδιάζοντας ένα αδιάκοπο Ρετσιτατίβο σκληρό, οργισμένο, θρηνητικό. Σαν τ' αλαφιασμένα παραμύθια της Ήπειρος, με τους Δράκους, τις Λάμιες, τα ουρλιαχτά των αδικοσκοτωμένων, τ' αξιαγάπητα πρόσωπα των «φονιάδων», λυγμούς που γλυστράνε προς τα κάτω, χλιμιντρίσματα, αλυχτίσματα της νύχτας, παγάνες γι' αλεπούδες κι αυτές που στήνουν οι κακοί, πουλιά πάνω από δάση και πεθαμένους και τούτη τη λιγνή κοπέλλα με το κορμί βαρύ απ' τα κεντρίδια και τον οπλισμό: τή γλώσσα ετούτη, ανήμερα σαν το αγρίμι, ανήμερη σαν το κρασί που το πότισαν στάχτη.

5 Μάρτη 1944-ΚΑΛΩΤΑ ΖΑΓΟΡΙΟΥ.

«Τώρα δεν τραγουδάμε τον έρωτα με τα βιολιά ανάσκελα τον ξαπλώνουμε πάνω στα ταμπούρα».

Ο Βλαδίμηρος Μαγιακόφσκι με παγιδεύει. Ουρερεύομαι, ακούω κι όλας, ένα βιολί που να μπορεί ό,τι και τα ταμπούρα.

9 Γενάρη 1960-ΠΑΡΙΣΙ. Ανάγκη να δώσω έκφραση σ' αυτό που είμαι: οι μουσικές μου μνήμες είναι «τάργανα» στα πανηγύρια του Ζαγοριού τις νύχτες που μ' έπιανε ο ύπνος στον οντά του Μοναστηριού: οι λαρυγγισμοί του κλαρίνου, το ίσο και τα γκλισάντι του βιολιού, τα καρφιά του ντεφιού, δένονται στη μνήμη με τις σκληρές κουβέρτες που μου γδέρνανε το στήθος και τα μάγουλα — μυρουδιές από ξυνόγαλο, ιδρωμένη σάρκα, αναπνοές κρασομεθυσομένων αγωγιατών, βαβαλίνα και ξημερώματα — πάντα — τα εωθινά, με τις άγιες βυζαντινές φλυαρίες να λιβανίζουν τον κάματο του γλεντιού. Χρωστώ κάτι σ' όλα αυτά. Χρωστώ κάτι στην Ήπειρο.

12 Γενάρη 1977-ΑΘΗΝΑ. Ο Δραγατάκης μου δίνει την ευκαιρία να ξεπληρώσω το χρέος. Μου δίνει γραφτό τ' όνειρό μου να μιλήσω τη γλώσσα που είμαι παιδί της, αυτή τη σπασμένη πόρτα, το σπασμένο παραμιλητό, το χάδι που ταιριάζει μέρες και νύχτες το ψηφιδωτό του, τα κανακέματα που στολίζουν οι μοιρολογήστρες, παινήματα παιδιών και παινήματα γάμων, ονόματα κοριτσιών κι ονόματα λουλουδιών όπως Φροσύνη, όπως δούσμος.

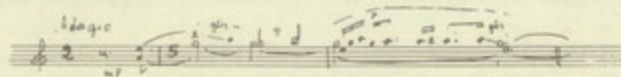
Το Κονσέρτο με παίδεψε: έφαξα να βρω τον ήχο του, άκουσα και κουβέντισσα λαϊκούς βιολιτζήδες. Ζω καιρό τώρα με το τοπίο της Ήπειρος με τις φυσιογνωμίες των παιδιών της. Μελέτησα τη δομή του, τα δεισμάτα του, τις σιωπές και τις σκληράδες του: είναι χτισμένο από πρώτο υλικό: χύμα, πέτρες, τεχνές, ξύλο (τα στίπια της Ήπειρος πώς είναι;)

19 Αυγούστου 1959-ΠΑΡΙΣΙ. Μελετώ το 2ο Κονσέρτο του Προκόφιεφ, το φινάλε του από ατσάλι. Σκέφτομαι και περιμένω ένα βιολί πιο οξύ, πιο προχωρη-

μένο. Ζητώ τη μεγαλύτερη γύμνια: να φύγουν όλα να μείνει ο σκελετός.

13 Ιούνη 1974-ΑΘΗΝΑ. Ένα μελωδικό μοτίβο το αφαιρέσει ο συνθέτης: «όχι γλύκες» είπε — και τόνωσε. Κατάλαβα πιο καλά:

Το I Μέρος (ADAGIO) βγαίνει απ' το μοιρολόι που παίζει αρχή-αρχή το βιολί.

Εδώ υπάρχει το υλικό (ηχητικό και τεχνικό) που σκορπίζεται σ' όλο το μέρος: γκλισάντι, τρέμολο, χρήση ανοιχτών χορδών, κρατημένες νότες (ισο), διάφωνες συνηχήσεις. Χρειάζεται διαφορετικό παίξιμο και «θέση» χεριού, άλλη μεταχείριση τόξου: ήχο σκοτωμένο, στυφό, γκρι. Περνάμε όλη τη γκάμμα των χρωμάτων: έγχωροδο, ίσιος ήχος κλαρίνου, ένταση χάλκινων, θόρυβοι κρουστών. Το Κονσέρτο δεν τελειώνει στις νότες του: περ' απ' αυτές υπάρχει κάτι άλλο που ανήκει στον ερμηνευτή.

Το II Μέρος (ALLEGRO) χτίζεται πάνω σ' ένα ρυθμικό σχήμα. Ένα σχήμα

που επαναλαμβάνεται, αλλάζει, φτάνει στον παροξυσμό — για να εξαιτιστεί στο τέλος με τα γκλισάντι του βιολιού που σπάνε πάνω στα κρουστά.

Έτσι κερδίζεται η ενότητα του έργου που πάει απ' το μοιρολόι στο σφυρί του Σίδερά. Γραμμένο με σίγουρο χέρι, το τεχνικό του ιδίωμα, ιδιότυπο και τολμηρό, «δικαιώνει» όλες τις αγριότητες και τις «κακοφωνίες» του, αφού δεν είναι κατασκευασμένο κι έχει τις ρίζες του στον τρόπο που χειρίζεται το βιολί η παράδοσή μας.

7 Φλεβάρη 1977-ΑΘΗΝΑ. Οι στίχοι του Μαγιακόφσκι δεν με παγιδεύουν πιά: Αυτό εδώ το βιολί δεν έχει ανάγκη να δανειστεί ήχους, δεν πλαστογραφεί. Δημιουργεί, ψάχνοντας και κερδίζοντας τις μεταμορφώσεις του που βγαίνουν απ' την ίδια τη «δυναμική» του. Κι έτσι δίνει με τα μοιρολόγια μας, το φανατισμένο τοπίο, την ερημία, την οργή, τον κάματο, το στερημένο χαμόγελο.

Την Κιβωτό, την ξαναβρήκα στη μουσική του Δραγατάκη - και με τούτη τη Μουσική έγινε ό,τι παλαίβουμε μικρά παιδιά και δεν μπορούμε: έπιασα τη σκιά μου - αυτή η σκιά είναι η Ήπειρος.

Δημήτρης Δραγατάκης
ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΒΙΟΛΙ - ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΑΡ. 1

Α' Πλευρά:
Κοντσέρτο για Βιολί και Ορχήστρα (1969)
1. Adagio. 2. Allegro

Β' Πλευρά:
Συμφωνία αρ. 1 (1959)
1. Moderato assai. 2. Vivo scherzando.
3. Adagio Molto 4. Allegro con brio.

Η Ορχήστρα της Βουλγαρικής Ραδιοτηλεόρασης.
Αρχιμουσικός: Κάμεν Γκολεμίνοφ. Σολίστ: Τάσος Αποστολίδης

Dimitris Dragatakis
CONCERTO - SYMPHONY No 1

Side A:
Concerto for Violin and Orchestra. (1969)
1. Adagio. 2. Allegro

Side B:
Symphony No. 1 (1959)
Moderato assai. 2. Vivo scherzando.
Adagio Molto 4. Allegro con brio.

Orchestra of the Bulgarian RTV
men Goleminov Soloist: Tatsis Apostolidis

Το Κοντσέρτο για βιολί και ορχήστρα γράφτηκε το 1969 και είναι αφιερωμένο στο βιολιστή Τάσο Αποστολίδη που μου είχε δώσει την ιδέα να κάνω ένα έργο που νύχαι κάποια σχέση με την κοινή μας πατρίδα, την Ήπειρο.

Το έργο έχει όλη τη σκληρότητα του τόπου μας και ξεκινάει από τα Ηπειρώτικα μοιρολόγια και τους ρεθύμους. Σε φόρμα, δεν έχει σχέση με την παλιά μορφή του Κοντσέρτου. Πρόκειται για ένα μινύλογο του βιολιστή με ορισμένες ελεύθερες της ορχήστρας.

Το πρώτο σχέδιο ήταν με συνοδεία μόνο τσιμπάνων. Η τελική συμφωνική μορφή του είναι με συνοδεία όλης της ορχήστρας, όπου όμως τα κρουστά έχουν σημαντική θέση.

Δημήτρης Δραγατάκης.

Γεννημένος στην Πλατανούσα (Ήπειρος) στις 21.1.1914 και ουσιαστικά αυτοδίδακτος συνθέτης, ο Δημήτρης Δραγατάκης αφιερώθηκε στη σύνθεση σχετικά αργά. Εκτός από μερικά νεανικά έργα, οι πρώτες χρονολογημένες συνθέσεις του είναι του 1957 και φέρουν ήθη τα «δακτυλιόα αποτυπώματα» της γραφής και του ύφους του, όπως εξελίχθηκαν αργότερα: ωριαζόμενες εντελώς. Η Πρώτη Συμφωνία του (γράφηκε καλοκαίρι του 1959) ακολουθεί ένα ύφος που διατηρεί ακόμη ορισμένους δεσμούς με τη διανοικότητα μάλλον, παρά τη stricto sensu τονικότητα και που θα μπορούσε να ονομαστεί νεοκλασικό. Το ύφος αυτό, κάπως διαφορετικό από του Δοκίμιου (1958) για ορχήστρα, δεν πρέπει διόλου να κριθεί από μερικές πιναλές που θυμίζουν Προκόφιεφ ή Σοστακόβιτς. Κλασική σκέψη της μουσικής μας φιλολογίας, θα μπορούσε να συγκριθεί με τις ωριμότερες «Πρώτες Συμφωνίες» που γράφτηκαν ποτέ. Η θέση της στην Ελληνική μουσική θα έπρεπε να είναι ανάλογη με των Πρώτων Συμφωνιών του Μπράμς ή του Σοστακόβιτς στην παγκόσμια. Το έργο εκφράζει σε βάθος και μ' ένα συμπυκνωμένο τρόπο τα αισθήματα και τις μνήμες του λαού μας που πήρε μέρος στην Εθνική Αντίσταση. Από μέρος σε μέρος, η δραματική χειρωνακία κερδίζει όλο και περισσότερο σε πλάτος και ένταση, καταλήγοντας, στο Adagio molto, σ' ένα κορύφωμα απόγνωσης: αμέσως κατόπιν ο ήχος της τρομπέτας θυμίζει χαμόγελο ελπίδας, που ανατέλλει μέσα από δάκρυα.

Ο 3ος μέρος, Moderato assai, più mosso: Ακολουθώντας σε γενικές γραμμές τη μορφή ενός κλασικού αλλήγερου συνότα, στρέφεται σε δύο θεματικές ιδέες αντίθετου χαρακτήρα: α) Μία πλατειά, λιρική φράση (βιολιά και βιόλες σε ταυτοφονία), σε μέτρο 4/4 (12/8) που εκπέμπει τη διυδοχική σχημάτων ογδόου - τετάρτου (3/8) και 4 δεκάτων έκτων (Μέτρα 1-6). β) Ένα παιγνιδάριο θέμα, σαν σκέρτσου (μέτρο 29 και πέρα, σόλο όμποε και σόλο κλαρινέτο) σε ρυθμό 2/4, που συνοδεύεται από τέταρτα των τσιμπάνων ορχήστρας. Η ανάπτυξη τους τεκμηριώνει την ευστροφία του συνθέτη ως συμφωνιστή, όχι μόνο ως προς τον κατακερματισμό του θεματικού υλικού αλλά και ως προς την επιλογή και χρήση των διαφόρων fragmenti με τη μεγαλύτερη οικονομία και ανάλογα με το δραματικό δυναμικό τους ή την ικανότητά τους να παραγάγουν ενέργεια.

2ο μέρος, Vivo scherzando: Είναι ένα σκέρτσου με τριμερή (Α - Β - Α') μορφή. Το Α αρχίζει με ένα σόλο φλάουτο που το παίρνει το σόλο όμποε μια πικρή χαμηλότερα, σε αντιστήξη. Ακολουθεί μία ανάπτυξη πλατιότερη απ' εκείνη του πρώτου μέρους, που όλο κερδίζει σε δραματικότητα. Το μεσείο τμήμα, Β, 21 μέτρα μόνο, με την αργή μελωδία του

σαν μοιρολόι (κλαρινέτο μέσο και βιόλες σε ταυτοφονία), αποτελεί μία συγκινησιακή αντίθεση σε σχέση με το Α, ενώ το Α' αντιπροσωπεύει ένα συμπυκνωμένο παράλληγμα του Α.

3ο μέρος, Adagio molto. Ένα υφάδι χρωματικών ημιτονίων (έγχροδα) απλώνεται σε μια πλατειά πολυφωνία, με ανθετικές προχωρήσεις, στις ψηλότερες και χαμηλότερες περιοχές των εγχρόδων, που κορυφώνεται σ' ένα ζέσπασμα θλίψης και απόγνωσης για την ήττα. Γενικά, θεωρείται ως το ωραιότερο από τα τέσσερα μέρη του έργου και τη γνημ αυτή συμμερίζεται και ο συνθέτης.

4ο μέρος, Allegro con brio. Επιστροφή στη ζωή, στον αγώνα και στην αισιοδοξία, με το σόλο της τρομπέτας, πάνω σ' ένα κατοχικό τραγούδι του Δραγατάκη που τραγουδήθηκε από τη νεολαία της Εθνικής Αντίστασης. Ο παρορμητικός ρυθμός του οδηγεί σ' ένα τέλεια χτυπημένο, ρομαλέο κορύφωμα. Τεκμηριώνοντας την ικανότητα του συνθέτη να ενισχύει τις αναλογίες της φόρμας με δραματικές αντιθέσεις ή αντίστροφα, μια υπέρσηξη της μελωδίας σαν μοιρολόι ακούγεται και πάλι (εδώ Largo, βιολιά που συνοδεύονται από καμπάνες: μια γαμάτη συγκίνηση στιγμή ιστορικής μνήμης, σαν για να εμψυχώσει το πνεύμα και την αισιοδοξία ενός αγώνα που συνεχίζεται πάντα...

Το έργο είναι αφιερωμένο στη νεολαία της Εθνικής Αντίστασης. Τιμήθηκε με ένα 2ο βραβείο στο Διαγωνισμό Σύνθεσης 1962 του Εθνικού Ιδρύματος Ραδιοφωνίας (πρώτο βραβείο δε δόθηκε) και παίχθηκε σε παγκόσμια πρώτη εκτέλεση από την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών υπό τον Ανδρέα Παρίδη, στις 18 Φεβρουαρίου 1963.

Γιώργος Λεωτσάκος

Ο Τάσος Αποστολίδης, πρώτο βιολί της Κρατικής μας Ορχήστρας (1966-83) και της Συμφωνικής της ΕΡΤ (1962-72), ιδρυτής και πρώτο βιολί του Κουαρτέτου Αθηνών, ιδρυτής και αρχιμουσικός της Μικρής Ορχήστρας Αθηνών (ΜΟΕ) και καθηγητής στο Ωδείο Αθηνών, είναι ευρέτα γνωστός στο φιλόμουσο ελληνικό κοινό. Γεννήθηκε στα Γιάννενα, σπούδασε βιολί με τον Γ. Λυκούδη στο Ωδείο Αθηνών και τον Szezyng στη Γαλλία. Αποφοίτησε με πρώτο βραβείο από το Ωδείο Αθηνών και πήρε το πρώτο βραβείο της Ακαδημίας της Νίκαιας το 1960. Εμφανίστηκε σε πολλές χώρες και έκανε πολλές πρώτες εκτελέσεις ελληνικών και ξένων έργων. Η δισκογραφία του περιλαμβάνει έργα Μπράμς, Προκόφιεφ, Καλομοίρη, Σκαλκώτα, Θεοδωράκη, Σιουλιάνου, Δραγατάκη, Παπαϊαννίου κ.α.

Με την αρωγή του Υπουργείου Πολιτισμού
Ένωση Ελλήνων Μουσουργών και του
Ιδρύματος Κωνσταντίνου Κατοάρη.

The Concerto for violin and orchestra was written in 1969 and is dedicated to violinist Tatsis Apostolidis, who gave me the first idea to write a work, related to our common birthplace, the region of Epirus, in northern Greece.

The work has all the harshness of our region and springs from its rhythms and dirges. It is a monologue, a solo, of the violin, with some moments of orchestral tension.

In the first sketch the accompaniment was for timpani only. In the final version there is a full orchestra but the percussion instruments play an important role.

Dimitris Dragatakis

Dimitris Dragatakis, born 21.1.1914 in Platanoussa, Epirus and essentially a self-taught composer, is a relative late-comer to composition. Except for some juvenilia, his first dated compositions are of 1957 and bear already the fingerprints of his writing and style as they subsequently developed to full maturity. The First Symphony (composed during the summer of 1959) is written in a style still retaining some links with diatonicism rather than stricto sensu tonality and apt to be termed neoclassical. This style, somewhat different from that of the Essay (1958) for orchestra, should by no means be judged in terms of some brush-strokes reminding one of Prokofiev and Shostakovich. A classical page of our musical literature, it might well be compared to the most mature "First Symphonies" ever written. Its position in Greek music should rightly be that of Brahms or Shostakovich's "First Symphonies" in world music. The work expresses in a condensed way and in full depth the feelings and memories of the Greek people who took part in the National Resistance. From movement to movement the dramatic gesture becomes more and more ample and intense, reaching the heights of collective despair in the Adagio molto, after which the trumpet call evokes a smile of hope piercing through tears.

1st movement, Moderato assai, più mosso: Roughly following the form of a classical sonata - allegro, it is based on two contrasting thematic ideas: a) A broad, lyrical statement (violins and violas in unison), on a 4/4 (12/8) bar, allowing for the succession of crotchet - quaver (3/2) and four semiquaver units (bars 1-6). b) A playful, scherzo-like theme (bar 29 and following, solo oboe and solo clarinet) in 2/4 rhythm, accompanied by kettle drum quavers. Their development proves the composer's skill as a symphonist, not only in the fragmentation of the thematic material but also in the choice and use of these fragments with the utmost economy and according to their dramatic potential and energy-generating capacities.

2nd movement, Vivo scherzando: It is a scherzo in ternary (A - B - A') form. A begins with a solo flute taken up in counterpoint by the solo oboe a fifth lower. There follows a development more ample than that of the preceding movement, gaining dramatic impetus. The middle section, B. Andante sostenuto, only 21 bars, with its slow, lament-like melody (bass clarinet and violas in unison) contrasts emotionally with A, whereas A' is a condensed variant of A.

3d movement, Adagio molto: A texture of chromatic semitones (strings) expands into a broad polyphony, with contrasting tone-colours (in the highest and lowest of the strings) rising to an outburst of sorrow and despair for the

defeat. It is generally thought to be the most beautiful of the four movements, an opinion shared by the composer.

4th movement, Allegro con brio: A return to life, struggle and optimism with the trumpet solo, based on a Dragatakis's song written during the German Occupation and sung by the National Resistance youth. Its dotted rhythm is driven by the composer to a powerful climax, perfectly constructed. Witnessing the composer's skill in serving formal proportion through dramatic contrasts and vice versa, a reminiscence of the lament-like melody in the Andante sostenuto, is heard once again (here Largo, violins accompanied by bells): a moment of historical memory full of emotion as if to animate the spirit and the optimism of an ever-continuing struggle...

The work is dedicated to the young who took part in the National Resistance. It received a 2nd Prize in the E.I.R. (National Broadcasting Institute) 1962 Composers Competition (no first prize was awarded) and was first performed by the Athens State Orchestra under Andreas Paridis, on the 18th February 1963.

George Leotsakos

Tatsis Apostolidis, leader of the Athens State Orchestra (1966-83) and of the Orchestra of Greek RTV (1962-72), founder and leader of the Athens Quartet, founder and conductor of the Athens Little Orchestra and professor in the Athens Conservatoire, is a well known and highly respected figure of Athenian music. He graduated from the Athens Conservatoire with first prize and after his studies with Szerzyng, in France, received the first prize of the Nice Academy in 1960.

He has travelled extensively and has given many greek or world premieres of works by international and greek composers. He has made numerous recordings for the radio and on record, many of them of music by greek composers. Composer Dragatakis wrote his violin concerto specially for Tatsis Apostolidis and following his request and suggestions. Both of them were born in the same region of Greece, Epirus, and this violin concerto is very much inspired by their birthplace.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
CONCERT
ATHENS

Η προεργασία αυτή έγινε από την Βουλγαρική Ραδιοφωνία τον Δεκέμβριο του 1986 στη Σόφια και ανήκει στον συνθέτη Δημήτρη Δραγατάκη, που την παραχώρησε στο Ελληνικό Πολιτιστικό Γραφείο, μη κερδοσκοπική εταιρία για την ανάπτυξη των Τεχνών, Πολιτισμικού 6, Αθήνα 104 33, τηλ.: 5228658/5246133, για την έκδοση του παρόντος δίσκου που πραγματοποιήθηκε με τη συμπράξη του ιδρύματος Κωνσταντίνου Κατοάρη. Ο διακριτικός τίτλος CONCERT ATHENS χρησιμοποιείται από το Ελληνικό Πολιτιστικό Γραφείο με τη θέληση του ιδιοκτήτη του. Παραγωγός: Χάρης Πολιτιστικός. Μάχετες: Ευγενία Γρηγοριάκη. Εκτύπωση: Σπύρος Γοργογιάννης. Κατασκευή δίσκου: GPI. Transfer: Γιάννης Ιωαννίδης. Με την επιφύλαξη κάθε δικαιώματος του παραγωγού και του ιδιοκτήτη των προηγουμένων έργων.

This recording was made by the Bulgarian Radio, in Sofia, in December 1986 and belongs to the composer who has offered it to the Greek Cultural Office, a non-profit organisation for the promotion of the arts, 6 Polytechniou, st., Athens 104 33, tel: 5228658/5246133 tix 223957, for the production of the present record which has been realised with the assistance of the Konstantinos Katsaris Foundation. Producer: Haris Politopoulos. Art Design: Eugenia Grigorakis. Printing: Spiros Gorgoyannis. Record manufactured in Greece by GPI. Transfer: Yannis Ioannidis. All rights of the producer and the owner of the recorded work reserved.